

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 17 maja 2012 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. odmówił ponownego ustalenia kapitału początkowego A. K. na dzień 1 stycznia 1999 r., wskazując na brak możliwości przyjęcia wynagrodzeń wykazanych w zaświadczeniu wystawionym przez (...). Organ rentowy podał, że w decyzji z dnia 8 listopada 2005 roku ustalającej wysokość kapitału początkowego błędnie przyjęto wynagrodzenie za okres pracy na budowie eksportowej, a korekty dokonano w decyzji z dnia 21 lutego 2011 roku, kiedy do podstawy wymiaru przyjęto wynagrodzenie zastępcze na podstawie kart wynagrodzeń pracownika zatrudnionego w kraju na podobnym stanowisku. /decyzja k. 47 akt ZUS/.

W dniu 8 czerwca 2012 roku A. K. złożyła odwołanie od powyższej decyzji, wskazując iż przed wyjazdem na budowę eksportową pracowała w Kombinacie (...) na stanowisku inspektora, specjalisty ds. planowania i rozliczeń produkcji, a zatem na budowie w odległości 25 km od miasta, a nie w B., więc jej wynagrodzenie było wyższe o 20% niż wynagrodzenie pracownika zastępczego A. M., które przyjęto posiadającej wykształcenie średnie, nigdy nie pracującej na budowie. Wniosła o przyjęcie wynagrodzenia zastępczego za lata 1980-1984 pracownika zatrudnionego na porównywalnym stanowisku. /odwołanie k. 2-3 /.

Odpowiadając na odwołanie pismem z dnia 27 czerwca 2012 roku organ rentowy wnosił o jego oddalenie /odpowiedź na odwołanie k. 4/.

Wyrokiem z dnia 29 października 2013 roku Sąd Okręgowy w Łodzi zmienił zaskarżoną decyzję i przyjął do ustalenia wartości kapitału początkowego A. K. dochód z dziesięciu kolejnych lat kalendarzowych od 1 stycznia 1980 roku do 31 grudnia 1989 roku z przyjęciem wskaźnika wysokości podsatwy wymiaru kapitału początkowego 167,90 procent, zaś wniosek ubezpieczonej o przeliczenie wysokości emerytury przyznanej decyzją z dnia 28 lutego 2011 roku przekazał do rozpoznania Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych – I Oddział w Ł.. /wyrok k 70-71/

Wydając powyższe orzeczenie Sąd Okręgowy przyjął dla A. K. za okres jej zatrudnienia za granicą od 9 stycznia 1980 roku do 31 marca 1984 roku wynagrodzenie zastępcze w oparciu o zaświadczenie z dnia 24 października 2003 roku wystawione przez Przedsiębiorstwo (...) S.A. w następujących kwotach:

- 1980 r. - 88.092 zł

- 1981 r. - 100.629 zł

- 1982 r. - 163.829 zł

- 1983 r. - 266.149 zł

- 1984 r. - 45.899 zł

zaś za okres zatrudnienia za granicą od 1 września 1988 roku do 31 stycznia 1990 roku na budowie eksportowej NRD przyjęto wynagrodzenie zastępcze pracownika przekazane przez Archiwum Zakładowe UM w B. w kwotach:

- 1988 r.- 448.534 zł

- 1989 r. – 6.474.474 zł

- 1990 r. – 1.774.306,67 zł

Sąd przyjął dodatkowo, że wnioskodawczyni otrzymała kwotę 6.610 zł stanowiącą ekwiwalent za rok 1980.

Przy przyjęciu za podstawę wymiaru składek opisanych powyżej założeń wskaźnik wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego z 10 lat kalendarzowych wzrósł do 167,90 %, zaś wartość kapitału początkowego wyniosła 225.345,89 zł, zaś po zastosowaniu zmian od 1 października 2013 r. wprowadzonych ustawą z dnia 21 czerwca 2013

r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z FUS /D.U. z 2013 r. poz.960/ wysokość kapitału początkowego po przeliczeniu wyniosła 226.566,45 zł.

/ uzasadnienie wyroku k 73-81/

Rozpoznając apelację wniesioną przez organ rentowy od powyższego wyroku Sąd Apelacyjny w Łodzi wyrokiem z dnia 7 listopada 2014 roku uchylił zaskarżony wyrok w punkcie dotyczącym ustalenia wysokości kapitału początkowego wnioskodawczyni, przekazując Sądowi Okręgowemu w Łodzi sprawę do ponownego rozpoznania, pozostawiając temu sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania za drugą instancję. /wyrok k 103/

Ostatecznie wnioskodawczyni wniosła o ustalenie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego na poziomie 182,34%, a wartość kapitału na kwotę 242.757,68 złotych. /pismo k 250-253/

Organ rentowy w toku całego procesu wnosił o oddalenie odwołania. /niesporne/

Po ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

A. K., urodzona (...) była zatrudniona w (...) Przedsiębiorstwie Mieszkaniowym w B. od dnia 1 lutego 1978 roku do 31 marca 1991 roku na stanowiskach inspektora ds. umów, planowania i rozliczeń, specjalisty ds. umów, planowania i rozliczeń, specjalisty ds. eksportu, Dyrektora Zakładu Usług (...) w B. / świadectwo pracy k.7 akt ZUS, zeznania wnioskodawczyni k.22-23, 00:22:59/.

W 1979 roku doszło do połączenia dwóch przedsiębiorstw budowlanych – poprzednika prawnego (...) Przedsiębiorstwa Mieszkaniowego w B. - (...) nr (...) Przedsiębiorstwa (...) (DB-6), w którym powódka była zatrudniona na stanowisku specjalisty ds. planowania i rozliczeń i E. B., w którym H. G. (1) zajmowała stanowisko głównego specjalisty ds. rozliczeń, a później – kierownika działu rozliczeń faktur. /zeznania świadka H. G. k 183-184, zeznania świadka T. P. płyta CD k 204/

W trakcie opisywanego zatrudnienia wnioskodawczyni korzystała z urlopu bezpłatnego z uwagi na zatrudnienie za granicą w okresie od 9 stycznia 1980 roku do 31 marca 1984 roku i od 1 września 1988 roku do 31 stycznia 1990 roku na budowie eksportowej w NRD, gdzie składki ZUS odprowadzane były zbiorowymi deklaracjami rozliczeniowymi oraz w okresie od 1 do 3 sierpnia 1984 roku / bezsporne, świadectwo pracy k.7, zaświadczenie k.8,9,12,13 akt ZUS/.

Po powrocie z budowy eksportowej z dniem 1 września 1984 roku A. K. została powołana na stanowisko dyrektora Zakładu Usług (...) w B.. / pisemne oświadczenie wnioskodawczyni k.8-9, umowy o pracę k.11, akt powołania k.12, opinia k.13-14, zeznania wnioskodawczyni k.22-23, 00:22:59, pisma ZUS k.37,41 /.

Przyjmując wynagrodzenie zastępcze pracownika wykonującego pracę w kraju w okresie zatrudnienia A. K. za granicą (od 9 stycznia 1980 roku do 31 marca 1984 roku) ustalone w oparciu o zaświadczenie z dnia 24 października 2003 roku wystawione przez Przedsiębiorstwo (...) S.A z siedzibą w Ł., będące następcą prawnym byłego pracodawcy ubezpieczonej, powiększone o kwotę 6.610 złotych wypłaconej wnioskodawczyni w 1980 roku tytułem ekwiwalentu pieniężnego za niewykorzystany urlop wypoczynkowy oraz o kwotę 7.750 złotych tytułem indeksacji, roczne dochody ubezpieczonej wynoszą:

- za 1980 r. – 97.250 zł

- za 1981 r. - 100.629 zł

- za 1982 r. - 163.829 zł

- za 1983 r. - 266.149 zł

- za 1984 r. – 281.976 zł

Przyjmując wynagrodzenie zastępcze pracownika przekazane przez Archiwum Zakładowe UM w B. za okres zatrudnienia wnioskodawczyni za granicą od 1 września 1988 roku do 31 stycznia 1990 roku na budowie eksportowej w NRD, po doliczeniu indeksacji w 1989 roku w kwocie 186.447 złotych, roczne dochody A. K. wynoszą:

- za 1988 r.- 1.085.711 zł

- za 1989 r. – 6.660.921zł

- za 1990 r. – 1.774.306,67 zł

/ wyliczenie k 119-120 w zw. z k 41 /

W dniu 30 października 2003 roku A. K., urodzona (...), wystąpiła z wnioskiem o ustalenie kapitału początkowego. /wniosek k. 1-3 akt ZUS/

Decyzją z dnia 8 listopada 2005 roku ZUS I Oddział w Ł. dokonał ustalenia kapitału początkowego wnioskodawczyni. Do obliczenia podstawy wymiaru kapitału początkowego oraz wskaźnika wysokości tej podstawy ZUS przyjął przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 10 kolejnych lat kalendarzowych 1980 – 1989. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego wyniósł 145,98 %, zaś podstawa wymiaru 1.782,26 zł (145,98 % x kwota bazowa 1.220,89 zł). Do ustalenia wartości kapitału początkowego organ rentowy uwzględnił 29 lat i 5 miesięcy okresów składkowych oraz 6 miesięcy okresów nieskładkowych. Uwzględniając średnie dalsze trwanie życia i wysokość 24% kwoty bazowej na poziomie 293,01 zł kapitał początkowy ustalony na dzień 1 stycznia 1999 r. wyniósł 204.985,11 zł. Organ nie uwzględnił urlopu bezpłatnego od 1-do 3 sierpnia 1984 r. Za okres zatrudnienia na budowie eksportowej przyjęto wynagrodzenie innego pracownika jako wynagrodzenie zastępcze /decyzja k. 20, obliczenie wskaźnika k. 21 akt ZUS, karta wynagrodzeń k.16 akt kapitałowych, zaświadczenie o wynagrodzeniu k.18 akt starej E /.

Decyzją z dnia 21 lutego 2011 r. ZUS I Oddział w Ł. ponownie dokonał ustalenia kapitału początkowego wnioskodawczyni. Do obliczenia podstawy wymiaru kapitału początkowego oraz wskaźnika wysokości tej podstawy ZUS przyjął przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 10 kolejnych lat kalendarzowych 1980 – 1989. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego wyniósł 151,60 %, zaś podstawa wymiaru 1.850,87 zł (151,60 % x kwota bazowa 1.220,89 zł). Do ustalenia wartości kapitału początkowego organ rentowy uwzględnił 29 lat i 5 miesięcy okresów składkowych oraz 6 miesięcy okresów nieskładkowych. Uwzględniając średnie dalsze trwanie życia i wysokość 24% kwoty bazowej na poziomie 293,01 zł kapitał początkowy ustalony na dzień 1 stycznia 1999 roku wyniósł 210.517,34 zł. Organ rentowy nie uwzględnił urlopów bezpłatnych od 1 do 3 sierpnia 1984 roku i od 9 do 20 lipca 1984 roku. Decyzja ta zawierała wskazanie, iż uwzględnia przeliczenie podstawy wymiaru kapitału początkowego za lata 1984 -1989 na podstawie wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 27 lutego 2007 roku. /decyzja k. 41, obliczenie wskaźnika k. 43 akt ZUS, karta wynagrodzeń k.20,60 starej E, wyrok Sądu Apelacyjnego k.119-127 plik starej E/.

Wnioskodawczyni wniosła w dniu 16 kwietnia 2012 roku o ustalenie jej podstawy wymiaru kapitału początkowego na zasadach określonych w decyzji z dnia 8 listopada 2005 roku za lata 1980-1983. / wniosek k.45 akt ZUS/

Przy przyjęciu za podstawę wymiaru składek dochodów wnioskodawczyni z najkorzystniejszych lat przez nią przepracowanych 1980 – 1989 wskaźnik wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego wzrósł do 166,69%, zaś wartość kapitału początkowego – 225.375,15 złotych, zaś po zastosowaniu zmian od 1 października 2013 r. wprowadzonych ustawą z dnia 21 czerwca 2013 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z FUS (D.U. z 2013 r. poz.960) wskaźnik wzrósł do **167,96 %**, zaś wartość kapitału początkowego wyniosła **226.627,06 złotych**, / pismo k.119-120, projekt decyzji k.188/189 akt ZUS/.

Opisany powyżej stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dokumenty zawarte w aktach organu rentowego i załączone do akt sprawy, których autentyczności żadna ze stron nie kwestionowała, oraz zeznania świadków i wnioskodawczynie, które Sąd uznał za w pełni wiarygodne, gdyż są spójne ze sobą, nadto korespondują z dowodami z dokumentów.

Po ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie jest zasadne częściowo.

Stosownie do art. 173 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.) dla ubezpieczonych urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 r., którzy przed dniem wejścia w życie ustawy opłacali składki na ubezpieczenie społeczne lub za których składki opłacali płatnicy składek, ustala się kapitał początkowy na dzień wejścia w życie ustawy.

Zgodnie z art. 174 ust. 1 ustawy kapitał początkowy ustala się na zasadach określonych w art. 53, z uwzględnieniem ust. 2-12.

Podstawę wymiaru kapitału początkowego, w myśl ust. 3 art. 174 w brzmieniu obowiązującym od 23 września 2011 r., ustala się na zasadach określonych w art. 15, 16, 17 ust. 1 i 3 oraz art. 18, z tym że okres kolejnych 10 lat kalendarzowych ustala się z okresu przed dniem 1 stycznia 1999 r.

Na podstawie art. 15 ust. 1 podstawę wymiaru emerytury stanowi ustalona w sposób określony w ust. 4 i 5 przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenia emerytalne i rentowe lub na ubezpieczenie społeczne na podstawie przepisów prawa polskiego w okresie kolejnych 10 lat kalendarzowych, wybranych przez zainteresowanego z ostatnich 20 lat kalendarzowych poprzedzających bezpośrednio rok, w którym zgłoszono wniosek o emeryturę lub rentę, z uwzględnieniem ust. 6 i art. 176. Ust. 6 art. 14 stanowi, że na wniosek ubezpieczonego podstawę wymiaru emerytury lub renty może stanowić ustalona w sposób określony w ust. 4 i 5 przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe w okresie 20 lat kalendarzowych przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku, wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu.

W myśl art. 15 ust. 2a jeżeli nie można ustalić podstawy wymiaru składek w okresie pozostawania w stosunku pracy wskazanym do ustalenia podstawy wymiaru emerytury, za podstawę wymiaru składek przyjmuje się kwotę obowiązującego w tym okresie minimalnego wynagrodzenia pracowników, proporcjonalnie do okresu podlegania ubezpieczeniu i wymiaru czasu pracy.

W rozpoznawanej sprawie spór sprowadzał się do wysokości zarobków osiągniętych przez wnioskodawczynię, kiedy to była zatrudniona za granicą. Żądanie wnioskodawczynie dotyczyło przyjęcia do podstawy wymiaru zarobków osiągniętych w tym czasie przez pracownika zatrudnionego na tym samym lub podobnym co wnioskodawczynie stanowisku.

Odnosząc się powyższej spornej kwestii wskazać należy, że zgodnie z § 21 ust. 1 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011 r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe (Dz. U. z 2011, Nr 237, poz. 1412) środkiem dowodowym stwierdzającym wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu oraz uposażenia przyjmowanego do ustalenia podstawy wymiaru emerytury lub renty są zaświadczenia pracodawcy lub innego płatnika składek, legitymacja ubezpieczeniowa lub inny dokument, na podstawie którego można ustalić wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu lub uposażenia. Rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011 r. obowiązuje od 23 listopada 2011 r. i ma zastosowanie do wniosków w sprawach świadczeń złożonych od daty jego wejścia w życie. Zastąpiło ono rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe i zasad wypłaty tych świadczeń (Dz. U. z 1983 r., Nr 10, poz. 49, ze zm.), które dowody uzasadniające prawo do świadczeń i ich wysokości określało w sposób podobny. I tak zgodnie z § 20 pkt. 1 rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r. - mającym zastosowanie w sprawie odwołującego się - środkiem dowodowym stwierdzającym wysokość zarobku lub dochodu stanowiącego podstawę wymiaru emerytury lub renty dla pracowników były zaświadczenia zakładów pracy wystawione według wzoru ustalonego przez Zakład

Ubezpieczeń Społecznych albo legitymacja ubezpieczeniowa zawierająca wpisy dotyczące okresów zatrudnienia i wysokości osiągniętych zarobków.

Orzeczenia Sądu Najwyższego jakie zapadły jeszcze na gruncie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. są zgodne co do tego, że ograniczenie co do środków dowodowych wynikające z § 20 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. obowiązujące w postępowaniu przed organem rentowym nie ma zastosowania w postępowaniu sądowym przed Sądem Pracy i Ubezpieczeń Społecznych. Wysokość zarobków, której pochodną jest podstawa wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne, jest faktem mającym istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 227 k.p.c.), który w postępowaniu przed sądem może być udowodniany wszelkimi środkami dowodowymi, które sąd uzna za celowe i pożądane. Wysokość uzyskiwanego uposażenia może być zatem ustalana także przy pomocy innych pisemnych środków dowodowych pochodzących od pracodawcy, czy też nawet dowodów pośrednich, nie wyłączając zeznań świadków - aczkolwiek wskazujących wprost na wysokość wynagrodzenia zainteresowanego /por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 lipca 1997 r. sygn. akt II UKN 186/97, opubl. OSNP 1998/11/342; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 czerwca 2006 r. sygn. I UK 115/06, opubl. Orzecznictwo Sądu Najwyższego Izba Administracyjna, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych rok 2007, Nr 17-18, poz. 257, str. 753/. Przy czym nie jest możliwe obliczanie wysokości emerytury wyłącznie na podstawie twierdzeń wnioskodawcy. Twierdzenia te muszą być udowodnione. Nie jest rzeczą sądu zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.) /por. wyrok Sądu Najwyższego z 17 grudnia 1996r., sygn. akt I CKU 45/96, opubl. OSNC z 1997r., z.6-7, poz.76; wyrok Sądu Najwyższego z 7 października 1998 r., sygn. II UKN 244/98, opubl. OSNAPiUS 1999, nr 20, poz. 662/.

Do wnioskodawczynie mają nadto zastosowanie przepisy rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru emerytur i rent z dnia 1 kwietnia 1985 r. (t.j. Dz.U. z 1989 r., Nr 11, poz. 63, ze zm.).

W myśl § 10 powołanego rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1 kwietnia 1985 r., jeżeli w okresie, z którego wynagrodzenie przyjmuje się do ustalenia podstawy wymiaru, pracownik był zatrudniony za granicą, do ustalenia podstawy wymiaru przyjmuje się za okresy tego zatrudnienia:

- 1)** kwoty, od których za te okresy opłacono składkę na ubezpieczenie społeczne w kraju, albo
- 2)** jeżeli okres zatrudnienia za granicą przypada przed dniem 1 stycznia 1991 r. - kwoty wynagrodzenia przysługującego w tych okresach pracownikowi zatrudnionemu w kraju w takim samym lub podobnym charakterze, w jakim pracownik był zatrudniony przed wyjazdem za granicę.

W niniejszej sprawie wnioskodawczynie jako okresy, z których ma być obliczona podstawa wymiaru jej kapitału początkowego, wskazała okres pracy za granicą wykonywanej w pełnym wymiarze czasu. Niekwestionowanym było, że za pracę wykonywaną za granicą w wymiarze pełnego etatu wnioskodawczynie otrzymywała wynagrodzenie. Tym samym, na podstawie przywołanego rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1 kwietnia 1985 roku, dopuszczalnym stało się zastąpienie rzeczywistego wynagrodzenia wnioskodawczynie, którego nie była ona w stanie udowodnić dokumentami płacowymi, wynagrodzeniem innego pracownika zatrudnionego w tym okresie w kraju w takim samym lub podobnym charakterze.

Mając powyższe na uwadze Sąd w niniejszej sprawie przeprowadził postępowanie dowodowe obejmujące analizę dokumentacji znajdującej się w aktach osobowych ubezpieczonej oraz dopuścił dowód z zeznań świadków i przesłuchania ubezpieczonej, co pozwoliło w sposób wszechstronny przeanalizować zasadność żądań A. K..

Przy przyjęciu za podstawę wymiaru składek dochodów wnioskodawczynie z najkorzystniejszych lat przez nią przepracowanych 1980 – 1989, ustalonych także w oparciu o wynagrodzenia przysługujące w okresach jej pracy za

granicą pracownikowi zatrudnionemu w kraju w podobnym charakterze, w jakim wnioskodawczyni była zatrudniona przed wyjazdami za granicę, wskaźnik wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego wzrósł do 166,69%, zaś wartość kapitału początkowego wyniosła 225.375,15 złotych, zaś po zastosowaniu zmian od 1 października 2013 r. wprowadzonych ustawą z dnia 21 czerwca 2013 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z FUS (D.U. z 2013 r. poz.960) wskaźnik wzrósł do **167,96 %**, zaś wartość kapitału początkowego – **226.627,06 złotych**, / pismo k.119-120, projekt decyzji k.188/189 akt ZUS/.

Tym samym zostały spełnione przesłanki do ponownego ustalenia kapitału początkowego, przyjmując za jedyne właściwe – niekwestionowane przez organ rentowy -wynagrodzenie zastępcze pracownika za okres od 9 stycznia 1980 do 29 lutego 1984 wynikające z zaświadczenia z dnia 24 października 2003 roku wystawionego przez Przedsiębiorstwo (...) S.A. z siedzibą w Ł. (k 13 akt ZUS), zaś w zakresie wynagrodzenia pracownika zastępczego zatrudnionego w okresie drugiego wyjazdu zagranicznego wnioskodawczyni (od 1 września 1988 roku do 31 stycznia 1990 roku) – dane przekazane przez Archiwum Zakładowe Urzędu Miasta w B., przechowujące dokumentację zlikwidowanego (...) Przedsiębiorstwa Mieszkaniowego w B. (k 74 i nast. akt ZUS).

Dane te w wyczeniu dokonany na polecenie Sądu przez organ rentowy uzupełnione zostały o kwoty faktycznie wypłaconych wnioskodawczyni świadczeń, stanowiących podstawę do ich oskładkowania.

Mając powyższe okoliczności na uwadze Sąd Okręgowy, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 kpc, zmienił zaskarżoną decyzję zgodnie z powyższymi ustaleniami nie znajdując podstaw do przyjęcia żądanego wyższego wskaźnika wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego (182,34%) w oparciu o wynagrodzenie pracownika zastępczego - H. G. (1).

Sąd uznał bowiem, że osoba ta przed wyjazdem wnioskodawczyni do pracy za granicą (na okres 1980 – 1984) zajmowała inne niż ubezpieczona stanowisko – głównego specjalisty ds. rozliczeń i kierownika działu rozliczeń i faktur, gdy tymczasem ubezpieczona przed tym wyjazdem była zatrudniona na stanowisku specjalisty ds. planowania i rozliczeń. Poza tym osoba ta do czasu opisywanego połączenia przedsiębiorstw w 1979 roku (bezpośrednio poprzedzającym wyjazd zagraniczny wnioskodawczyni) była zatrudniona w innym zakładzie pracy – E. B..

Z tych wszystkich względów Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.